

et er enig i Det Radikale Venstres synspunkter og i øvrigt bakker op om de intentioner, der ligger i Socialdemokratiets forslag. På den måde har jeg så også prøvet i denne samling at få lov til at tale på vegne af et tocifret antal mandater.

Kl. 23:05

Formanden:

Tak for det. Så er det hr. Per Clausen.

Kl. 23:05

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Det er da rart at høre, at hr. Simon Emil Ammitzbøll har mulighed for at tale på to partiers vegne her i dag. Jeg skal udtrykke det ønske, at det gerne må ske oftere, i hvert fald så længe det er Ny Alliances vegne, han taler på. Det synes jeg da er positivt.

Ellers vil jeg jo sige, at det er rigtigt, at det har været en lang dag, og at der har været mange lange debatter. Jeg var faktisk lige ved at tro, at hr. Simon Emil Ammitzbøll ville trække tråde tilbage til EU-debatten tidligere i dag. Selv jeg synes måske, at det kan være lidt vanskeligt at finde den direkte sammenhæng – det var da også kun i forbindelse med den kommunale økonomi.

Derfor vil jeg også indlede med at komme med nogle lidt generelle bemærkninger, for når man snakker om kulturel ulighed i Danmark, så hænger den kulturelle ulighed sammen med social og uddannelsesmæssig ulighed. Det antyder Socialdemokraternes beslutningsforslag jo også.

Så kan man selvfølgelig spørge: Hvor er sammenhængen? Starter det med den sociale og uddannelsesmæssige ulighed, eller hvordan spiller det kulturelle ind? For mig at se er der i hvert fald ingen tvivl om, at når man fører en økonomisk politik, som fører til større ulighed i samfundet, som fører til, at familier kommer til at stå i en meget, meget vanskelig økonomisk situation, fordi man skærer ned på deres økonomiske livsgrundlag i form af starthjælp og kontanthjælpsloft osv., så betyder det i hvert fald, at der er nogle familier, som får meget, meget svært ved at udnytte de kulturelle tilbud, der er. Det er det ene, som jeg synes er et problem, og som er et problem, man selvfølgelig må forholde sig til.

Det bedste var måske, hvis man for alvor gjorde noget ved de økonomiske forhold i samfundet. På den anden side må vi jo erkende, at nu er det kun kulturministeren, vi har herinde i salen. Og med undtagelse af når det drejer sig om OL og cirkus og sådan noget, udfordrer han vel næppe statsministeren – jeg tror, at de to

punkter sikkert også er nok til at holde liv i den interne dialog i regeringen mellem Venstre og De Konservative.

Det andet, jeg så vil sige, og som jeg også synes spiller en rolle, er spørgsmålet om kommunernes økonomi – det var det, hr. Simon Emil Ammitzbøll sagde her til sidst – for det er jo godt at vide, at man i Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti nærer stor tillid til kommunernes mulighed for at administrere deres økonomi på en sådan måde, at de kan sikre, at der er de fornødne kulturelle tilbud. Men jeg tror på den anden side ikke, at man kan komme uden om, at man i en situation, hvor kommunerne i hvert fald oplever, at de har meget svært ved at tilfredsstille de ønsker og behov, der er på det sociale og på andre områder, måske godt kan risikere, at kulturen bliver nødlidende. Vi er dog i hvert fald tidligere i dag nået frem til den konstatering, tror jeg nok, at det var regeringens politik at sikre, at udviklingen af den økonomiske vækst i den offentlige sektor skulle være noget mindre end i den private sektor. Og det kan jo også godt smitte af på kommunernes vilje og entusiasme på kulturområdet; særlig biblioteksområdet har jo været nødlidende.

Hvis vi nu skal snakke om noget af det, som jeg tror er meget vigtigt, og som spiller en stor rolle i forhold til at sikre større kulturel lighed, er der ingen tvivl om, at bibliotekerne spiller en vigtig rolle. Det er vigtigt, at bibliotekerne er i stand til at give et tilbud, som ikke kun handler om bøger, men som også virker attraktivt på unge, ikke mindst unge, som måske ligesom starter et andet sted. Det afgørende er selvfølgelig så, at man får kulturelle tilbud med kvalitet, også når der er tale om kulturelle tilbud, som ligger uden for boområdet.

Så det er sådan set en af de ting, hvor jeg vil sige, at hvis man virkelig kunne udvikle en visionær bibliotekspolitik, særlig til børn og unge, som anerkendte, at biblioteket i dag er andet og mere og også anerkendte, at det stiller nogle krav til de økonomiske rammer, så tror jeg sådan set, at det kunne være et kerneområde. For det er mit indtryk, at de steder, hvor bibliotekerne fungerer mest udadvendt og offensivt over for de børn og unge, der er i et lokalområde, spiller de faktisk en meget, meget central rolle.

Der er for mig at se heller ikke nogen tvivl om, at bibliotekerne kunne spille en fantastisk vigtig rolle i forhold til også at give børn og unge nogle redskaber, som er anvendelige, hvis man skal gennemføre en uddannelse og på den